

ΚΟΜΟΤΗΝΗ

Ο ΦΡΟΥΡΟΣ

Ἐξω ἀπὸ τὰ συρματοπλέγματα κύματα ἀργὰ τὰ φῶτα
πέφτουν στὰ πρῶτα μικρὰ σπίτια τῆς Κομοτηνῆς·
στὸ βάθος ὁ μιναρὲς μὲ τὸ ἀκράτητο παράπονό του.
Μαντεύω κορίτσια στὰ παράθυρα
νὰ πλέκουν τὸν ἱστό τους οἱ ἀράχνες,
αὐτὴν τὴν μικροζωὴ ὥσπου νὰ σπάσει ἡ γυνάλα
θέλω νὰ τὴν ζήσω.
Ἐδῶ εἶμαι φρουρὸς
ἓνας ἀνθρώπος μικρὸς
φθαρμένος στὸ κύκλωμα τῆς ἀγορᾶς
σημαδεμένος.
Φυλάω τὴν ἔρημη Ἑλλάδα
τοὺς ἄδειους δρόμους τὰ κλειδωμένα μαγαζιά
τὰ φίδια ποὺ κουλουριάστηκαν στὰ μαξιλάρια.

Η ΚΥΡΙΑΚΗ

Ἡμέρα δόξας εἶναι ἡ Κυριακὴ γιὰ τοὺς ταπεινοὺς
ποὺ πλημμυρίζονται στοὺς δρόμους
συνωστίζονται στὶς στενὲς πύλες καὶ στὶς μάντισσες
ἄγγελος μὲ κοπτερὸ σπαθὶ μοιράζει στὸν οὐρανὸ τὸ μέλλον
σαλεύουν στοὺς τοίχους μας προστάτες ἅγιοι
γερά φρουρεῖται ὁ Θεὸς μ' ἓνα τεχνητὸ φῶς ἀπλησίαστος.

Στὶς πλατεῖες καὶ στὰ πάρκα
βγῆκαν τὴν βόλτα τους τὰ κορίτσια μας ὁμορφα,
ἓνα ποτάμι βάλσαμο στὶς καρδιές,
τ' αἶμα τὰ θηλυκὰ κουνᾶν τὰ πισινὰ τους
κι ἀνάβουνε φωτιὲς
ποιῖζουν μὲ τ' ἀσήκωτα βράχια τοῦ κόσμου.
Στὰ καφενεῖα οἱ νέοι μὲ λόγια καὶ χαμόγελα
φανερώνουν μιὰ παράφορη κρυμμένη δύναμη
κρεμώντας σὲ καμπύλες τὴν φωνὴ τοῦ ἠλεκτροφώνου
κι ὅταν σωπάζει τὸ κύμα τοῦ καπνοῦ
ὅταν παύει τὸ ρίγος τῆς φωτιᾶς
πάνε νὰ κουνήσουν σὰν ἐκκρεμὲς τὴ λεύκα
πάνω ἀπὸ τὰ ὠραῖα ξανθὰ κι εὐτυχισμένα κεφάλια τους.

Μὲ γέλια καὶ λικνίσματα στὰ δρομάκια τοῦ πάρκου
βγῆκαν τὴν βόλτα τους κι ὁ Γιάννης κι ἡ Μαρία
κάτω ἀπὸ τὰ πλατανόφυλλα στὸ νεῦρο τῆς ἡμέρας.
Ἀχνίζονται τὰ γυαλόσπιτα ἀπὸ ξεστῶ καφὲ
κροτίζουν οἱ αὐλόπορτες
κι αὐτοὶ οἱ μικροπωλητὲς
οἱ αἰώνιες κλωστὲς τοῦ χρόνου
διαλαλοῦν φάρμακα ἀπὸ τὸ φλοιὸ τῆς ἰτιᾶς
φυλαχτὰ κι ὄνειροκρίτες
καὶ μαρμάρινες προτομὲς ἡρώων
τῆς ἀθάνατης γενιᾶς τῶν Ἑλλήνων.